Historien om mamma

I dag på morsdagen, tenker jeg på mora mi.

Vi har ikke alle barn, men vi har alle mødre.

Et eller annet sted. Eller har hatt.

Moren min er syk.

Fra å ha vært en sterk, oppegående og handlingskraftig dame, er hun nå en svak, forvirret og tynn, liten skygge av seg selv.

Mamma.

Du var alles mamma. Ikke bare min og broren min sin. Du hadde alltid en ekstra matpakke på lur, om noen hadde glemt. Du lagde alltid for mye mat, var fantastisk raus og lærte oss at det ALLTID var plass til en til.

Du gjorde alt for oss. Skjemte oss bort med kjærlighet, ikke ting. Vi hadde lite penger, så du gikk i de samme, umoderne klærne så vi skulle få det vi trengte.

Du bakte gjærbakst så luftig at bare du fikk skjære i dem, og ungene i nabolaget stilte seg i kø for å smake. Du laget de beste pepperkakene og ingen kunne stelle til jul som deg!

Du jobbet alltid hardt. Du satte aldri deg selv først. Du hadde alltid omsorg for mennesker du møtte. Du var selvutslettende.

Og nå.
Er du.
Selvutslettet.

Kjære mamma.

Jeg elsker deg.

Her er for øvrig to oppskrifter jeg har fått av mamma:

Mammas hjemmelagde rundstykker (trinn for trinn)

Verdens beste waldorfsalat!